

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Femte Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 212. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030263901600.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

Det er, den Ørcken Fugl, den *Eremita* klaglig
Rør drummens Stemme huul, der Sørge-tuder daglig
Ofvr saadan Eenlighed oc Ørke-plats hin tunge,
Hvor om *Jessæus* good, i Modgang maatte siunge.
See der, nu møder mig i Luften her den klare
Pygmæers Afvinds-mænd, i en Triangel-Skare,
Den *Palamedis* Fugl, den *Ibycanske* Hefner,
(Skuld' ej jeg fare vild) jeg hannem Tranen næfner.
Det oc ej under er, *Pygmæer* smaa maae bucke,
Men Traner højt i Luft, med saadan orden sucke,
At selvend' *Hercules*, sin Krigsfolk ej kand lære,
En bedre drille-pas, end denne rej kand være.
For an, en Capitan, er skicked til at fløje
Der vejen ofver alt best kænder i det høje:
Saa Luft-passere tu *Serganter* velforfaren',
I Orden dem at slaa oc ret triangle Skaren.
Naar de i Luften klar, fiin sindelig *marchere*,
Et skønt vel lystigt Vær maae da forhaanden være:
Men brydis *Æolo* sin blanke Boolig hastig,
Da er hand efter dem, med Storme-vingen bastig.
Naar Nattelejren slaais, i fur oc granne-toppe,
Skarvacten sættis strax, at een da sidder oppe,
Oc hører fliitig til, om Skytten grøn med liste
Ej kryber bag en Busk, oc krasler under qviste:
En Steen hand i sin Food, maae for en Tromme holde,
Til varsel, om ham der betager Søfn hin kolde.
Thi, platter Steenen ned, oc greenen lidet brager,
Er gandske Lejren vagt, en anden Steenen tager.
Jeg ønsker vi maae saa, vor geistlig Skarvact holde,
Da skuld' ej *Perkild* faae, for stoor en Søfne-rolde.
Hielp Gud, hvad seer jeg nu med halsen skøn hin lange
Paa denne grønne Vold hoffærdeligen gange,
Med udbred speglklar Svants, der meer i Øjet tindrer
Mod denne blancke Sool, end *Argus* Øjne glindrer?
Der selff forundrer sig paa sine blanke feere